

aa­rlig, 17 paa 500—1,000 Kr., 16 paa 1—2,000 Kr., 6 paa 2—3,000 Kr., 4 paa 3—4,000 Kr., 1 paa 4—5,000 Kr. De 67 Underdommere udenfor København have 125 Bivirksomheder, hvoraf 86 paa indtil 500 Kr., 22 paa 500—1,000 Kr., 10 paa 1,000—2,000 Kr., 3 paa 2,000—3,000 Kr. og 4 fra 3—4,000 Kr. De 18 Generaldirektører og Departementschefer have i alt 56 Bivirksomheder, hvoraf 13 paa indtil 500 Kr. aarlig, 9 paa 500—1,000 Kr., 18 paa 1—2,000 Kr., 10 paa 2—3,000 Kr., 3 paa 3—4,000 Kr. og 3 paa 6,000 Kr. og derover. De 40 Kontorchefers Bivirksomheder beløbe sig til 90. Deraf godt Halvdelen paa indtil 500 Kr., 25 paa 500—1,000 Kr., 14 paa 1—2,000 Kr., 1 paa 2—3,000 Kr. og 1 paa 3—4,000 Kr. De 84 Fuldmægtige i Centraladministrationen have 168 Bivirksomheder — det er akkurat 2 til hver. De 74 af disse Bivirksomheder ere paa indtil 500 Kr., de 52 paa 500—1,000 Kr., de 36 paa 1—2,000 Kr., de 5 paa 2—3,000 Kr. og 1 paa 3—4,000 Kr. Endelig have de 62 Embedsmænd udenfor Centraladministrationen i alt 115 Ben, hvoraf godt over Halvdelen er paa indtil 500 Kr., 23 paa 500—1,000 Kr., ligeledes 23 paa 1—2,000 Kr., 5 paa 2—3,000 Kr. og 1 paa 3—4,000 Kr.

Det er betegnende for hele Forholdet, at f. Eks. de 11 Dommere, som sidde inde med Bivirksomheder ved Forretningsinstitutioner, derved have en Gennemsnitsindtægt paa 2,109 Kr. Føjer man hertil de 10 Bivirksomheder af anden Art, have de en aarlig Gennemsnitsindtægt af 3,200 Kr. ved Virksomheder udenfor deres egentlige Embeder. 8 af Centraladministrationens øverste Embedsmænd have ved Forretningsinstitutioner en Gennemsnitsindtægt af 5,247 Kr. pro persona. Lægges hertil 14 „Ben“ af anden Art, bliver Gennemsnitsindtægten 8,000 Kr. pro persona om Aaret. Det er heller ikke nogen Hemmelighed, at der er en, som har over 20,000 Kr. fra forskellige Aktieselskaber o. s. v. Det hed sig i sin Tid, at den vedkommende nu vilde nedlægge en Del af disse forskellige Virksomheder; hvorvidt det er sket, ser jeg mig ikke i Stand til at sige noget om, men det kunne vi maa­ske senere faa at vide af den højtærede Minister.

Spørgsmaalet er nu, hvad disse Oplysninger lære os. Jeg vil hævde, at de lære os Nødvendigheden af, at der fra Lovgivningsmagts Side træffes Forholdsregler paa dette Omraade. Det forekommer mig, at denne Sag bør ses paa Baggrund af de sidste Aars ulykkelige Affærer her i Landet; hvorved man har set, hvor uheldigt

det var, at Statsinteresser bleve sammenblandede med private Interesser, med andre Ord, hvor uheldigt det saakaldte „Ben“-System virkede her i Landet. Man taler f. Eks. saa ofte om vore Dommers op­højede Uafhængighed. Ved Finanslovens første Behandling i Aar udtalte den højtærede Justitsminister blandt andet: „Det er meget rigtigt, at man i 1849 har lagt Vægt paa Ordene i § 71, fordi det maa være en Grundpille i ethvert Samfund, at Dommerstanden staa uafhængig. Men det gør den i Øjeblikket her i Danmark, det vil ingen bestride“. Jeg vil sige til den højtærede Justitsminister, at jeg vil i alt Fald for mit ringe Vedkommende tillade mig at bestride, at Domstolene her i Landet staa uafhængigt. De Oplysninger, der fore­ligge her angaaende Dommers Bivirksomheder, vise, at Dommerne her i Landet ikke i enhver Henseende ere frit stillede, de staa ikke saaledes højt hævede over alle andre syndige Mennesker, som man fra en vis Side gerne vil give det Udseende af. Dommere her i Landet, baade Underdommere og Dommere i de kollegiale Retter, sidde i Ledelsen af Banker, Aktieselskaber, Fabrikvirksomheder, Handelsvirksomheder o. s. v. af forskellig Art. Det er altsaa faktisk i andres Tjeneste, disse Embedsmænd virke, de faa Løn udbetalt af andre, og da de jo kun ere Mennesker, maa de blive afhængige af disse Folk, til hvem de staa i Tjenesteforhold. Ved den Jubilæumsfest, Højesteret for kort Tid siden fejrede, holdt Højesteretsjustitiarius Lassen en ret opsigtvækkende Tale, i hvilken han blandt andet gjorde den Bemærkning, at det ikke kunde undgaas, at politiske Domme fældes ud fra politiske Meninger og Anskuelser. Jeg vil sige, at det overrasker mig at høre en saadan Bekendelse fra Formanden for Højesteret, men det er jo ærlig Tale, og det er altsaa en Tale, som noksom viser, at Højesterets Dommere, som i det hele taget Dommere, ere Mennesker ligesom vi andre, med menneskelige Skrøbeligheder og menneskelige Tilbøjeligheder, og naar man indrømmer, at Dommerné lade sig paavirke af deres politiske Meninger ved Afgørelsen af politiske Sager, saa har man ogsaa Ret til at sige, at naar Dommere ifølge de Oplysninger, der her foreligge, sidde inde med saa mange Bivirksomheder hos forskellige andre Mennesker, Selskaber og lignende, hvoraf de lønnes, maa de ogsaa paavirkes deraf og maa som Følge deraf blive mere eller mindre afhængige i hele deres Dommervirksomhed og hele deres Stilling. De ere derved paa mange Maader indfiltrede i